

Fantasie

De grootste zandbak van West-Europa. Lynn liet het gele zand door haar vingers glijden. Zij en Renee zaten aan de rand van de duinen, een natuurgebied dat niet aan zee lag, maar diep in het binnenland, in hun eigen provincie.

- Als je het gebied van boven ziet, zei Renee, is het net een druppel gele vloeistof die op de grond uiteengespat is.

Lynn deed haar tas open en haalde de kleurenafdruk tevoorschijn, die ze op het internet hadden gevonden. Ze keek naar de gele vlek.

- Inderdaad, zei ze. Of een druppel geel kaarsvet.

- Ja, kaarsvet, dat is een betere omschrijving. Kaarsvet blijft een beetje bol.

- Dat zie je van bovenaf niet, zei Lynn. Op een satellietfoto lijkt alles plat.

Renee keek op de afbeelding.

- Weet je, wat ik nou zo jammer vindt? zei ze. Dat je geen indruk krijgt van de diepte van de duinen.

Al graaf je meters diep, je treft hier alleen maar geel zand aan. Zo is het net een toplaaigje.

- Wellicht is het als in de woestijn. Daar kun je ook blijven graven.

- Zou het?

- Ik denk van wel, zei Lynn. En waar het niet zo is, ligt een oase.

- Of een rotsbodem.

- Ook. Weet ik veel, ik weet niets van geologie.

- Ik nog minder. Maar soms is het wel prettig om ergens geen verstand van te hebben.

Lynn borg de afbeelding op. Ze schoof haar tas opzij en ging liggen, haar blik gericht op een paar pluizige wolkjes.

- Ik zie een konijntje, zei ze.

Renee, die nog zat, keek ook omhoog.

- Ik zie alleen maar watten drijven.

- Je moet wel je fantasie gebruiken.

- Ik gebruik mijn fantasie. Ik fantaseer dat ik watten zie drijven.

Lynn sloot haar ogen en geeuwde.

- Het is jammer, zei Renee, dat je dochter naar school moet. Ze zou zich hier prima amuseren.

- Ze heeft een hoop fantasie. In die paar wolken zou zij heel wat meer zien dan jij en ik... Herstel, dan ik.

- Ze zou er dieren in zien.

- Dat zei ik. Een konijntje.

Renee keek geamuseerd naar de gesloten ogen van Lynn.

- Nu zie je anders niet veel, zei ze.

- Dan vergis je je toch. Ik kijk in m'n oogbollen. Eens zien of ik een stier kan ontdekken.

- Waarom een stier? vroeg Renee.

- Je kent ongetwijfeld Salvador Dali.

- Ik ben nog nooit aan hem voorgesteld, maar ik weet wie je bedoelt.

- Hij wilde aantonen dat een beroemd schilder blind was. Het bewijs was het beeld dat hij zag, als hij zijn ogen gesloten hield en even op een ooglid drukte. Je ziet dan een stier, beweerde hij. Precies dezelfde stier als op een van de doeken van die schilder.

- Was hij niet een beetje gek?

- Hij was een genie. Dat is ook de titel van zijn biografie. Mijn leven als genie, heet het.

- Gelukkig was hij niet verwaand.

- Gelukkig was hij wel verwaand. Hij was Dali.

- En jij waardeerde dat wel, zeker?

- Uiteraard, zei Lynn. Ik hoor liever een begaafd kunstenaar opscheppen, dan dat ik een gesubsidieerde domineeszoon op sandalen moet aanhoren over een werkje, tussen aanhalingstekens, dat hij in elkaar geprutst heeft, maar dat geen naam mag hebben. Zo heet het dan ook: Zonder titel.

- Die ongein is bijna voorbij. De oude garde, die nu nog elke scheet heilig verklaart, gaat binnenkort met pensioen. Of gaat gewoon dood.
  - Ik hoop het. Er lopen nogal wat homo's rond in dat circuit. Gelukkig is AIDS er ook nog.
  - Dat is een vreselijke opmerking.
  - Hoe vreselijk is het, vind jij, om een hoopje oud roest als kunstwerk te presenteren en daar veel geld voor te vragen, terwijl je thuis alleen maar gepolijst staal en helder glas wilt zien?
  - Ja, maar AIDS...
  - Ik ben een slecht mens, ik weet het.
  - Nee, niet slecht, maar soms chargeer je, Lynn.
  - Ik heb niets tegen homo's, zolang ze zich maar niet als homo presenteren. Ik erger me ook aan hetero's.
  - Bedoel je homo's die er voor uit durven komen dat ze homoseksueel zijn?
  - Nee, die het homo zijn van groot gewicht vinden. Ze zijn niet gewoon mens, maar nadrukkelijk homo. En dan pas mens.
  - Op die manier.
  - Het meest trieste wat ik ooit gelezen heb, als het over homo's gaat, is een interview met een jonge homoseksueel. Die jongen zei werkelijk heel blij te zijn, dat hij homo was en geen heteroseksueel. Want een homoseksueel, beweerde hij, is meer zichzelf.
  - Dat is inderdaad zielig. Maar als hij nog jong is...
  - Het komt wel goed. Of niet. Eigenlijk interesseert het me niet. Voor mijn part springt hij voor een trein.
  - Ik probeer irritant heteroseksueel gedrag te vinden, zei Renee. Misschien het geklier van sommige mannen, die steeds maar weer om vrouwen heen cirkelen. Ze gedragen zich als aasgieren, alsof ze wachten tot het slachtoffer niet meer beweegt.
- Lynn trok haar benen op en ging weer zitten.
- Gaan we? vroeg Renee.
  - Nee. Wat je omschrijft is flirtgedrag, niet per se heteroseksueel gedrag. Ik dacht meer aan de overdreven mannelijkheid die je in TV-programma's uit de VS ziet. Mannen die breed lopen, breed gebaren en schokkerige bewegingen maken met hun handen, alsof ze voor een bokswedstrijd oefenen.
  - Ik weet wat je bedoelt. Daar erger ik me ook aan. Je zou dat inderdaad heteroseksueel gedrag kunnen noemen.
  - Nu moet ik opeens aan Nania denken. Zij komt redelijk normaal over, maar ze is wel in staat om een man knock out te slaan.
  - Onze jonge vriendin is heel bijzonder.
  - We zijn allemaal heel bijzonder, zei Lynn.
  - Maar Nania is nergens breed in.
  - Nee, ze is lekker slank. Dat is ook de jeugd, hoor.
  - Vertel mij wat, zei Renee. Ik kon vroeger eten wat ik wilde en ik kwam niets aan, maar nu...
  - Ik zie een pizza, zei Lynn.
- Renee keek naar de wolken, maar ze zag geen pizza.
- Waar dan?
  - Naast het bakje met de knoflooksaus, lachte Lynn.
  - Ik ben niet dik, zei Renee.
  - Dat zeg ik ook niet.
  - Je vindt blijkbaar dat ik me te buiten ga aan pizza's.
  - Welnee, ik maakte maar een grapje.
  - Je had ook een ander grapje kunnen maken.
  - Goed, dan zie ik een bierfles drijven.
  - Sterf, zei Renee. Ze stond op en klopte het zand van haar broek. Lynn volgde haar voorbeeld.
  - Wat zullen we nu eens gaan doen? vroeg Lynn.
  - Geen idee.
  - Eens kijken... Honger hebben we niet, dus een restaurant...

- Hoezo, honger hebben we niet? zei Renee gepikeerd.
- Jezus, wat zijn jouw tenen lang. Je bent niet dik, zei ik toch?
- Wat heeft dat er nou mee te maken? Ik heb honger!
- Echt honger?
- Ja, wat anders? Ik hoef daar niet over te fantaseren, hoor. Toevallig heb ik vanmorgen niet ontbeten. Het is al half twee!
- O, zei Lynn, dat wist ik niet. Nou, dan gaan we toch naar het restaurant.
- Het restaurant naast de parkeerplaats?
- Of wil je eerst een eind gaan rijden?
- Ik ga niet naar dat restaurant, zei Renee beslist.
- Waarom niet?
- Ze hebben er geen pizza's.
- Pizza's? Wil je een pizza als lunch? Ja, dan moet je niet verbaasd opkijken, als je...
- Als ik wat?
- Niets.
- Zie je dat? zei Renee. Ze wees omhoog, terwijl ze naar het parkeerterrein begon te lopen.
- Wat? vroeg Lynn. Op een paar wolkjes na zag ze niets bijzonders.
- Daar, riep Renee, drijft een fiets! Gebruik je fantasie maar.